

CAatalogus sancto//rum [et] gestor[um] eor[um]

Petrus <de Natalibus>

Lugduni, 1508

De sancto Vincentio leuita [et] martyre. Capitulo. cxi.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70797)

conscendere coronatas. Qui passi sunt. xi. kal.
len. ianuarij: vt dicitur ad in martylogio suo.
**De sancto Vincentio leuica
et martyre. Capitulo. cxi.**

Vincētius le

uita et martyr genere hispanus de ciuitate cesaraugustana: pater eurytio: aggressis olis nobilissimis et cōsulis filio matre enola proge nitus est. Qui a pueritia sacris litteris eruditus erat: et sub valerto cesaraugustani episcopo moribus et scientia clarebat. A quo et adhuc iuuenis archidiaconus eius ordinatur. Cui episcopus: quia impeditionis lingue fuerat predicandum vices suas commiserat: ipse vero orationi vacabat. Tempora igitur diocletiani et maximiani imperatorum: cum dacianus hispaniarum preses nequissimus ciuitatem cesaraugustanam esset ingressus: vt christianos ad sacrificia tormentis compelleret: et vincētij laudabilem famam audiret: fecit eum vna cum episcopo valerto in carcere detineri. Deinde pergens valentia carbenis vinctos in collo et manibus post se trahit: ipsosque ibidem custodia durissime macerari et fame ac inopia diebus plurimis macerari. Quos postmodum sibi presentatos cum in nullo conspexisset afflictos: custodes redarguebat: putans quod ipsos in ergastulo reuoluisse. Et iratus valerium interrogauit: cur contra precepta principum agere presumpsisset. Qui cum lingue rudis et imperitus quasi sub murmure responderet: vincētius ab episcopo licentiam petijt respondendi. Qua obrepta libera et constantissima voce deo genitum demonia esse asseruit: et christum dominum se nunquam abnegaturos expressit. Tunc preses iratus episcopum in exilium misit: vbi et post tempus in pace quiescit: vincētium vero vtriusque bellem et iuuenem remerarium grauissimis tormentis cruciari mandauit. Et primo quidem illum fecit in equuleo leuari: et membris distendi totumque corpore dissipari. Interrogans cum vbi nam corpus suum miserabile cerneret. Qui cum subridendo diceret: hoc semper optasse et prefidem sive votis optime concordare. Iratus dacianus tortores flagellabat: eo quod ipsum in tormento deficiere: stridore dentium fremens: ac quasi se magis quam dei martyrem totumque nutibus ostendens. carnicibus vero pectines et ungulas ferreas usque ad intima costarum fixerunt. Ita vt de toto corpore sanguis efflueret: et solutis compagibus viscera interna paterent: et cum ministri lassum deficerent: ipse iam inuitus in omnibus apparebat. Post hec iubente preside equuleo deponitur: et ad ignis patibulum ducitur: qui moxas carnicum arguebat: et ad penam alacriter properabat. Tra-

ticulam igitur candentem vltro conscendens: ibidem assatur exurit: et crematur: membrisque omnibus vinctis ferreis infigitur: flamma sanguine conpergitur: vulnera vulneribus instauratur: sal insuper in ignem mittitur: vt in corpus vulneratum insiliens: stridentibus flammis crudelius comburatur. Jamque non ad artus: sed ad nudata viscera tela iaciuntur: ipseque febre de eius corpore extra labuntur. Inter hec manus nec inuolutus: et erectus in celum oculis dominum precabatur. Tuncque hec daciano nunciata fuissent: iussit eum in carcere terribissimo recludi: et ibi testas acutissimas congeri: pedesque eius in ligno configi: et extensum super testas relinqui. Que cum adimpleta fuissent: pena mutat gloriam: nam tenebre carceris diuina supposita luce fugantur: testarum asperitas in florum suavitate mutatur: pedes soluuntur: et martyr dominum angelorum dulci modulatione consolatur. Que custodes per rimas aspicientes conuersi sunt. Quidam vero hec presidi nuntiarunt: at ille se victum reputans: iussit martyrem ad lectum transferri: et mollibus stramentis foras ueri: reputans eum magis gloriosum facere: si deficeret in tormentis. Tunc ergo in lectulo paululum quiescisset: orans emisit spiritum. Quod audiens dacianus doluit: et que non valuit vincere viuum: putauit vincere vel defunctum. Iussit igitur corpus in campum deduci: et a uerbis ac feris deuorandum exponi. Statimque coruus inguluit dedit: corpus custodit: alias aues se maiores impetu alarum abegit: et lupi moribus et clamoribus effugauit. Et in conspectu sacri corporis fixus cernitur: vtpote qui ibi angelorum custodiam mirabatur. Tunc iussu presidis hoc audientis: ingens mola corpori alligatur: et in pelagus proicitur: vt saltem prescibus in partum daretur: sed antequam naute qui corpus in mare demerserant ad littus peruenirent: cadaver solutum in littus a fluctibus deductum est. Quod a quadam matrona vna ipso reuelante repertum est: et ab ipsa vna cuius quibusdam fidelibus in modica basilica sepultum. Cessante vero persecutione corpus ad ciuitatem valentianam deducitur: et iuxta muros honorificentius tumulatur. Passus est autem christi martyr. xi. kalen. februarij.

**De sanctis Vincentio et Orontio
martyribus. Capitulo. cxij.**

Vincētius et Oron

tius martyres passi sunt apud hispaniam tpe diocletiani et maximiani imperatorum sub rustino preside hispaniarum. Qui feruore fidei accensum se sponte iudici offerretes: et ipm magnanimitate confitentes iussu presidis capitali sententia puniuntur: quorum corpora victor